

Chuyện Ở Trắng

Nguyễn Thu Phương

Lần đầu tiên cô biết quán Trắng là do đi với Huy. Trắng rộng và khá thơ mộng, khuôn viên nhiều cây xanh, thảm cỏ. Nhưng bọn cô không ngồi ở những ghế đôi sát múi sông mà trèo lên gác gỗ nhìn xuống mặt nước giát bạc lấp lánh. Huy có sở thích tìm kiếm những quán cà-phê đẹp và rủ cô tới đó những ngày cuối tuần, nhiều quán tuốt trong hang cùng ngõ hẻm. mỗi lần tới một quán mới, Huy thường hể hả nhìn cô với vẻ mặt rất trẻ con và hỏi: “Em thấy anh thế nào. Quán đẹp chứ hả. Anh giỏi không?”, “Đẹp. Giỏi”, cô mỉm cười. Nào có tiếc gì với Huy một lời khen.

Rồi cô phát hiện ra Tú chủ quán Trắng cực kỳ dễ thương. Ngoại hình vừa phải, tuổi tác vừa phải, cử chỉ vừa phải, khuôn mặt vừa phải, ăn mặc lại càng vừa phải. Với cô, những thiện cảm đến ngay từ lần đầu tiên giáp mặt sẽ để lại những giấu ẩn đậm sâu trong tất cả những hành xử về sau, bất kể rằng linh cảm không phải lúc nào cũng chính xác. Cô biết mình đã chấm Tú. Từ đó, những ngày cuối tuần đi với Huy cô né tránh không đến Trắng. Còn những buổi rảnh rỗi khác cô thẳng đường qua T.Đ., chạy băng vào ngõ hẻm quen thuộc dẫn ra sông. Leo lên gác, cô chọn cố định bàn trong góc chỗ gần quầy. Điều mà cô luôn cầu mong là đừng bao giờ gặp Huy ở đó.

Trước hết phải gọi người ta chú ý tới mình. Một cô gái trẻ xinh xắn dễ thương dường như lẻ loi thường xuyên xuất hiện ở quán – đầu tiên hút sự lưu tâm... của các anh bồi. Bao giờ cũng là một ly chanh muối. Họ nhìn cô tò mò, đôi lúc xầm xì gì đó với nhau. Mặt kệ, họ đâu phải đích ngắm của cô. Thì thoảng trong những buổi chiều vắng khách, cô quan sát Tú chăm chú cho tới lúc anh phải nhìn lại cô và mỉm cười. Nụ cười những lần đầu dừng ở phép lịch sự, về sau tự nhiên hơn, sau nữa thì như quen thuộc lắm. Biết kiên nhẫn đợi chờ đủ để mọi thứ có thời gian thấm thía là một đức tính tốt. Một ngày, hai ngày. Một tuần, hai tuần. Một tháng, hai tháng... Vào một buổi chiều khi trên gác chưa có khách, cô mời bằng một giọng ngọt ngào pha lẫn thờ ơ:

- Em ngồi một mình hoài cũng buồn, anh rảnh không?

- Quán đang vắng...

Tú đi lại, kéo ghế ngồi xuống bên cô. Nụ cười khoe miệng sâu. Răng khênh, mũi thẳng, mày đậm, mắt có đuôi đa tình, tròng mắt nâu rất hiền. Tú nhìn xa nơi mặt nước hắt rắng chiều bằng cái nhìn bất chợt lạ lẫm, không phải cái nhìn chai sạn của một anh chủ quán thâm niên. Cô không chú ý những khoảng màu vàng cam, lục lam, đỏ tía, xám hồng, nâu đất đang vẩn vèo trên nền trời mà nhìn thẳng Tú:

- Góc này ngồi ngắm sông thật đẹp, phải không?

- Em có vẻ cũng lãng mạn. Bộ thích sông lắm sao?

- Thích sông. Và một số thứ khác nữa, ngoài sông.

Tú phá lên cười thật giòn:

- Ví dụ như thứ gì?

- Ví dụ hả?... À... Ừm... Thích anh.

Cô thấy ánh hồn nhiên vừa lóe lên trong mắt anh vụt tắt, và bao nhiêu bối rối. Nhưng rất nhanh anh lấy lại bình tĩnh:

- Em tinh nghịch lắm.

- Và bạo dạn nữa.

Cô đối đáp không kịp nghĩ, rồi để tự trấn tĩnh cô thò tay khuấy ly chanh muối đã tan sạch chẳng còn gì để khuấy. Muỗng kêu lanh canh. Tú lảng tránh cái nhìn cô:

- Đừng nói em tới đây một mình độc chiếm cái bàn này suốt nhiều ngày chỉ để kiếm cơ hội chọc ghẹo anh.

- Sao không?

Tú quay lại, nhìn như để cân đo đong đếm mức độ thật giả. Cô ngó lại anh, vừa ra vẻ ngây thơ vừa cười thâm trong bụng. Anh như muốn khoác không khí đùa nghịch lên câu chuyện. Cô thầm nhận xét: thông minh – ưu điểm! Dù để họ sẽ tiếp tục trò tung hứng ngôn ngữ.

- Từ đâu anh đặt tên quán là Trắng?

- Đơn giản thôi: vì người yêu của anh tên Nguyệt.

Chắc anh đùa. “đã có người yêu: một đón cân nảo”. Cô khích:

- Có người yêu rồi thật hả, sao em tới đây hoài không gặp.
- Vì em đặt biệt quá. Đâu còn nhìn thấy ai ngoài chính mình.
- Lời chê hay khen?
- Một nhận xét thôi.
- Nhưng anh có thích một cô gái đặc biệt không?
- Hình như cũng thích.
- Được lắm. Không sợ bị người yêu ghen ư?
- Ăn thua mình gan. Dù sao đây là chỗ của mình.

“Khởi đầu như vậy là tốt”, hơi kể cả cô nghĩ. Cô có bản năng chinh phục, dù vẫn thích đàn ông chinh phục hơn. Cô yêu Huy vì Huy mạnh mẽ, bản lĩnh và mới mẻ. Huy luôn gây cho cô những điều bất ngờ, khiến cô không kịp ứng phó. Bên Huy cô có cảm giác được chiều chuộng, nâng đỡ và chở che. Cô tự tin nhưng Huy còn tự tin gấp nhiều lần. Nhưng, không phải đàn ông nào cũng như Huy. Có những đàn ông giống một căn phòng chứa bí mật, phải mất công rất nhiều để lựa chìa mở khóa. Thành ra họ hấp dẫn. Cô đứng lên:

- Em về ghen.
- Về sớm vậy sao?

Trong giọng anh nghe có nuối tiếc. Cô kiên quyết:

- Em có việc. Mai gặp lại.

Tâm trạng nhẹ nhõm. Thật ra chẳng bận việc gì, nhưng cô nghĩ không nên ở lâu. Chuyện gì cũng vậy, phải hơi hụt đi thì người ta mới không thấy chán, như bữa ăn ngon thường ít được ăn no. Hơn nữa, cô không muốn chị Thu buồn.

Chị Thu như lệ thường lại chờ cơm. Cái dáng hao gầy hết tựa cựa lại ngồi chống đũa ngẩn ngơ, làm cô thấy xót.

- Chờ em làm gì. Đã dặn rồi, sao chị không ăn trước?
- Nhà chỉ có hai chị em, chị ăn một mình sao được.
- Sao không được. Em giờ giấc thất thường, chị chờ chỉ tỏ... đói. Chưa kể nhiều khi em ăn cơm khách, hay ăn ngoài đường với bạn.

Chị Thu diu dằng:

- Thôi đừng cần nhần nữa. Được một bữa về sớm, ngồi xuống đây ăn cơm với chị cho vui. Chị nấu toàn những món em thích.
- Thì ăn, nhưng từ rày không việc gì chị phải chờ em.

Chị Thu gật, vui vẻ bới cơm vào chén cho cô. Chị là vậy, sẽ yêu thương, bảo bọc, chăm sóc... cho dù cô có thế nào. Tình yêu của chị cô tự nhiên được hưởng, không cần phải dùng bất kỳ chiêu thức nào để chinh phục, quyến rũ. Biết vậy nên cô thường lạm dụng quá mức niềm âu yếm đó. Vì sao những bà chị tuyệt vời lại cứ phải thiệt thòi nhường nhịn cho em mình? Chị Thu gấp thức ăn cho cô, ân cần:

- Em với Huy sao rồi?
- Sao là sao.
- Thì... bao giờ cưới?
- Có lẽ năm sau. Còn chị?
- Chị sao?

- Thì cũng phải cưới đi chứ. Em sau, chị trước... À quên, em trước, chị sau... À không... Trời ạ!

Chị Thu quay mặt đi. Cô biết mình ác, đã biết tính chị rất nhạy cảm, hay buồn, hay tủi vậy mà cứ hay thẳng ruột ngựa. chị hiền lành và nhút nhát. Nhất là mỗi khi nói đến chuyện tình duyên, rồi chị sẽ khóc cho mà coi. Cô đâm ân hận, ngỏ lời xin lỗi. chị lặng lẽ:

- Thôi ăn cơm đi.

Rồi chị mím môi, bực dọc:

- mà tại sao cứ phải đặt nặng chuyện chồng con... Chị thích ở một mình, đã sao. Niềm vui của chị là được lo lắng cho em, vậy quá đủ. Sống độc thân cũng là niềm vui. Tự do đâu dễ có. Cuộc sống này chị chọn, đâu phải ai ép. Bực thể gian, về sự thương vay khóc mướn...

Cô cuốn lên, sao hôm nay chị phản ứng gay gắt thế. Pha trò nhạt nhẽo, cô lấy lại hòa khí. Bữa cơm kết thúc nặng nề. Li tại cô. Chị Thu không có nhiều cơ hội để được yêu và yêu được. Một khi, trái tim chị không có cửa để vào...

Hôm sau cô không tới Trăng. Theo kế sách, phải có một chặng nghỉ để Tú nhớ, để sẽ thấy thiếu thiếu cái người anh đã cho là đặc biệt. Ngồi đoán sự gì xảy ra (ở nơi mình được lưu tâm nhưng không tới) cũng thú

vị. Biết có một ai đó sẽ trông mong mình. Hơn nữa, cô cũng cần thì giờ để quan tâm chị Thu. Cô vào shop lựa cho chị một cái áo thun màu hồng cổ trễ và một quần lửng trắng, là những thứ cô biết sẽ rất khó để thuyết phục chị chịu mặc. Quả y như rằng, chị Thu cười, cất ngay bộ quần áo vào tủ sau khi mắng cô phí tiền vô lối. Chẳng sao, cô sẽ tìm ra cơ hội để ép chị phải diện những quần áo ấy.

Hôm sau nữa là chủ nhật, cô cũng không tới Trắng. Cô có hẹn với Huy về nhà anh ăn cơm. Bữa cơm tuyệt vời, ấm cúng, trọn vẹn. Xong bữa, cô nhan nhẹn vào bếp phụ em gái Huy dọn dẹp, nghe mẹ Huy ngoài phòng khách vui vẻ khen cô với ba Huy khỏi cần giấu diếm. Rồi cô đổ mặt nghe hai người bàn tới chuyện cưới hỏi, chuyện bắt đầu, chuyện con bồng cháu bé. Nghĩ đến lúc về ở hẳn ngôi nhà êm ấm hạnh phúc này, cô âu lo không biết chị Rhu sẽ thế nào?

Chiều thứ hai cô tới Trắng một mình. Khi leo lên gác và đi tới góc quen thuộc, cô có cảm giác nơi đây, Tú đã căng lên vì phải chờ đợi quá lâu. Không đợi cô cất lời, anh hết sức vồn vã:

- Vẫn là chanh muối phải không, cô bé?

Cô dạ ngọt ngào, giả vờ ngạc nhiên khi đích thân anh bung nước ra. Tú tự nhiên ngồi xuống:

- Suốt mấy bữa em biến đi đâu, anh mong...

- Em bận.

Cái nhìn cô thẳng và gọn, đến nỗi Tú phải lảng đi. Cô thích thú, a, nghĩa là cô đã đúng. Buồn cười, dễ như vậy sao, cũng chưa phải dụng công sức gì cho lắm. Cô hỏi bằng giọng ngây thơ nhất đời:

- Anh mong gặp em để làm gì?

Tú bối rối. Cặp mắt nâu dịu dàng ngốc nghếch. Ôi Trời. Có gã trai nào đường đường là chủ quán cà-phê bờ sông, nơi hò hẹn của biết bao cặp tình nhân mà lại hiền lành trong tình yêu tới mức này không?

- Chẳng qua vì anh quen rằng em sẽ tới. Vậy nên khi em không tới thì anh thấy... vắng.

Bất giác Tú thoát khỏi cơn cålăm, neho mắt nhìn cô:

- Em tình quá! Khủng khiếp!

- Ủ. Nói thật đi. Anh thích em phải không?

Tú ngó lên, nhúm mày. Rồi gật đầu ra vẻ độ lượng:

- Ủ.

- Thích nhiều không?

- Ủ, nhiều. Nhưng mà em... có thích anh không?

- Thích ngay từ đầu. Thì sao?

- Thích... nghiêm túc chứ?

Cô phá ra cười, gật. Ôi trời, mắt nâu ngốc nghếch. Một anh chàng dễ thương thế này mà sao còn “bỏ hoang”, chưa có cô gái nào bỏ công “canh tác”. Nguyệt. Chắc chỉ là cái tên do anh bịa đặt.

Tú chau mày, ý tứ:

- Anh chàng đi cùng em lần đầu tới đây là... gì với em?

Sao giống màn điều tra lý lịch, khoản hai-la-mã, chương: tình trạng hôn nhân, mục: quan hệ luyến ái, gạch đầu dòng: bạn trai.

Cô nhún vai:

- Đừng nói anh để ý em ngay lần đầu bọn em tới quán anh.

- Thì đúng vậy. Anh ta... có phải người yêu của em không?

- Phải thì sao?

Tú rất thật thà:

- Hy vọng em chưa có người yêu.

- Chắc cũng như cái cô Nguyệt gì đó của anh...

- Thôi đừng chơi trò đánh đố.

Mắt nâu khờ khạo nhìn cô:

- Thật ra em muốn gì, cô bé? Làm ơn nói thẳng.

Cô nhăn mũi, cổ đưa dài:

- Anh chưa vợ là được. Còn người yêu, yêu rồi bỏ mấy hồi.

- Nè! – Tú nghiêm chỉnh.

- Thôi nói thẳng. Em muốn làm mai anh cho chị của em, chị ngoại hình như mẹ, nhưng tuyệt vời hơn em mọi mặt. Ô-kê nhất là cực kỳ đảm đảm. Em chăm anh từ đầu, và bỏ công sức chinh phục anh chỉ vì mục đích ấy.

Đến lượt Tú phá ra cười. Cười không thể nín. Cô khó chịu. Sao anh vô duyên thế - cười trước một ý định hết sức nghiêm túc. Cô gắt:

- Anh phải gặp chị em thì mới biết chị ấy đáng yêu ra sao. Nghe giọng cười của anh không thương nổi.

- Anh xin lỗi, nhưng có điều này... - Giọng anh nghiêm hẳn lại. – Em có biết vì sao anh chấm em không? Anh có cậu em trai, anh nghĩ em chắc hợp với cậu ấy lắm. Anh đã định... giới thiệu em cho nó...

- Nè! – Cô tức.

- Đừng nghĩ anh đùa, anh nói thật. Thật trăm phần ngàn. Em trai anh đáng yêu hơn anh cả tí lần. Chỉ tiếc nó hơi... hiền. Hiền quá nên con gái không biết: nó chính là mỏ vàng rất nên khai thác...

Cái quái gì vậy. Cô nhìn thẳng Tú, cặp mắt nâu chân thành. Rõ hẳn không có gì dối trá. Nhưng sao nhỉ, khốn khổ thay cái trò mai mối. Ông bánh ít đi bà bánh quy lại... Qua cơn bối rối, cô che miệng cười. Rồi không kềm được, cả cô và Tú cùng bật ra, Cười thoải mái. May mà cô chưa nói gì với chị Thu, và có lẽ Tú cũng chưa nói gì với em trai “hiền như bột” của anh. Mấy anh bồi không hiểu chuyện gì, cứ đứng nhìn ngơ ngác. Nhưng cười một lúc nghĩ ra, cô thấy mình đại dột. Nếu chuyện vỡ lở, sẽ khổ biết bao cho những ai liên quan. Cô gắng:

- Mà... anh thích em thật không?

Tú nhìn cô:

- Em thì sao?

Cô muốn phát điên lên, đúng là cô điên. Tình yêu đâu phải trò cút bắt. Đâu phải trò hình nhân thế mạng. Thôi vậy, từ mai sẽ không bao giờ cô trở lại Trăng nữa.